

[Miljøministeren]

fuldt ud ved åbningen af Amagerarealerne her i foråret, så jeg kender det til fulde og har den største respekt for det. Ellers ville jeg heller ikke have brugt det.

Dermed være også sagt, at behandlingen af planlægningen selvfølgelig ikke for mig bare er et spørgsmål om hensyn til erhvervslevet, men fru Anne Grete Holmsgård må ikke glemme, at en af opgaverne for planlægningen netop er, at erhvervslevet skal kunne fungere, at der skal være arealer til rådighed for erhvervslevet. Det er jo bl.a. derfor, vi planlægger.

Jeg havde et par svar også på hr. Leif Hermanns indlæg. Min afgørelse jager borgerdeltagelsen bort, sagde hr. Leif Hermann. Min opfattelse er den stik modsatte. Netop hensyntagen til de af folketinget delegerede opgaver og ansvar ud til lokalbefolkningen og deres råd giver interesse for og lyst til og tro på, at det kan betale sig for lokalbefolkningen at engagere sig i planlægningen.

Så sagde hr. Leif Hermann: hvis der er tilstrækkelig rummelighed inden for ét område, er det så ikke et brud, hvis man placerer det andre steder? Jeg har i et svar tidligere været inde på det problem, og derfor mener jeg også, det er besvaret.

Hr. Erik Holst spørger: hvis virksomheden var etableret nogle kilometer derfra, var beskæftigelsen så blevet væsentlig mindre? Det kan jeg ikke dokumentere med tal, men det tror jeg næppe. Lige så stærk er jeg vel i opfattelsen af, at de lokale myndigheders holdning heller ikke ville være ændret.

Det lokale hensyn, sådan forstod jeg hr. Erik Holst, rækker for ministeren ikke til naturhensyn. Nu må vi ikke glemme, at de lokale myndigheder er sig bevidst, hvilket ansvar der er lagt på dem. Det ville være en ulykke, hvis vi her fra folketinget generelt kom til at udtrykke den holdning, at lokale myndigheder hverken har forståelse for miljøet eller vilje til at bevare miljøet eller naturområderne.

Det er mit indtryk, at man også lokalt har et klart ansvar, men jeg er også enig i den udtalelse, der er kommet under debatten, om, at afgørelsen fortsat må ligge hos ministeren, for ellers kan vi ikke få taget de landshensyn, det er nødvendigt at tage.

Hr. Sven Skovmands udtalelse om, at der ikke blev brug for Hammersholtknudepunktet, og at det derfor egentlig var meningsløst

at satse mere på det, finder jeg meget interessant, ikke mindst på baggrund af den meget kraftige kritik, der er rettet mod mig over, at jeg ikke har placeret det i Hammersholtknudepunktet, netop under henvisning til, at det ikke er i orden, og at dets fremtid er usikker. Jeg takker hr. Sven Skovmand for den opbakning bag mine ideer og min opfattelse.

(Kort bemærkning).

Sven Skovmand (RV):

Der er noget, der tyder på, at jeg ikke er god nok til at udtrykke mig. Jeg vil gerne sige, at det, ministeren er blevet kritiseret for, er, at han ikke har henvist det til et knudepunkt, og så har man nævnt Hammersholtknudepunktet, fordi det lå lige klos op ad det projekt, der her var tale om. Men ministeren bør tage overordnede hensyn, og et af de overordnede hensyn er, at hovedstaden ikke vokser så meget, som man oprindeligt havde tænkt, og derfor kan man vel forestille sig, at den befolkningsmæssige udvikling vil betyde, at det ikke bliver muligt at have 4 knudepunkter, og det er det, jeg opfordrer ministeren til at tage en snak med hovedstadsrådet om.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg skal ikke forlænge debatten yderligere, og dette skal da, medmindre der sker nogle ganske særlige ting, blive min sidste korte bemærkning her. Ministeren mener, at netop det, at man har uddelegeret beføjelsen til planlægning til kommunalbestyrelser og amtsråd, styrker borgerdeltagelsen. Ja, det gør det, for så vidt man tager hensyn til de indsigelser, som en lang række borgere kommer med i disse situationer. Det var ikke noget tilfælde, hr. minister, at jeg nævnte, at 250 rasende borgere i Vinde i Skive kommune havde fået deres indsigelse mod en lokalplan fejlet til side af en arrogant kommunalbestyrelse, hvorefter planstyrelsen – helt i overensstemmelse med ministerens holdning i øvrigt – svinger gummitemplet. Det er det, der er afgørende.

Dertil kommer noget andet, og det er, at det ikke er første gang, at borgerdeltagelsen trædes under fode på samme måde. Det er hovedreglen, at indsigelserne i den fysiske